

[Tørnæs]

der også den elektroniske nyhedsformidling, kan foregå på en alsidig måde.

Venstre er derfor overordentlig tilfreds med, at der nu er skabt mulighed for at etablere et TV 2. Vi er glade for, at der nu endelig er blevet et monopolbrud, og vi påregner, at TV 2 vil kunne udvikle sig i sund konkurrence med Danmarks Radio, således at der skabes alternative nyhedsformidlinger, i det hele taget et varieret programudbud. Vi betragter etableringen af et TV 2 som en klar styrkelse af det demokratiske samfund, men heller ikke på det område har socialdemokratiet kunnet medvirke til gennemførelsen.

Desværre lykkedes det heller ikke i indeværende samling at undgå de ulidelige sikkerhedspolitiske debatter med efterfølgende dagsordensvedtagelser. Man må spørge sig selv, om nogen virkelig tror, at disse debatter er med til at fremme Danmarks sikkerhed, om der ikke i virkeligheden er en overordentlig stor risiko for, at vores allierede begynder at betragte os med forstælig skepsis på grund af den måde, et flertal her i tinget fører sig frem på.

Jeg udtrykker håbet om, at socialdemokratiet i næste samling ikke igen vil lade sig trække ved næsen af SF på det sikkerhedspolitiske område, men at vi kan få genskabt en bred enighed om dansk sikkerhedspolitik. Det er nemlig yderst sandsynligt, at det på det sikkerhedspolitiske område forholder sig akkurat ligesom med EF-pakken, nemlig at et flertal i folketinget er i klar uoverensstemmelse med befolkningsflertallet. Et flertal i folketinget ville jo forhindre, at Danmark tiltrådte ændringerne i Romtraktaten, men heldigvis sagde et stort flertal i den danske befolkning ja. Derved blev det muligt for Danmark at bekræfte sit medlemskab af De europæiske Fællesskaber og dermed også konstruktivt at medvirke til etablering af det indre marked. Den del af EF-samarbejdet er endnu ikke rigtig kommet til at fungere, men ved traktatændringen er der skabt betydelig bedre mulighed for at nedbryde diskriminerende handelshindringer, men vi oplevede altså, at et flertal i folketinget var i klar uoverensstemmelse med befolkningsflertallet.

Hvis nogen i oppositionen skulle gå med forventninger om et valg i utide, vil vi fra venstres side stærkt understrege, at så bliver de skuffede. Regeringssamarbejdet er mere solidt end nogen sinde, hvad de opnåede

resultater også tydeligt understreger. Regeringssamarbejdet er således ikke blot nødvendigt, det er også særdeles nyttigt – nødvendigt af den grund, at der ikke i dansk politik findes noget realistisk alternativ til firkløverregeringen. Mange må med frygt se på, hvis de spøgelse, der har været fremme om en socialdemokratisk-SF-regering, virkelig skulle blive en realitet. Resultatet ville uundgåeligt blive en tilbagevenden til tilstanden før firkløverregeringen – ja, måske endnu værre i takt med SFs stigende indflydelse. Derfor er der ikke noget realistisk alternativ til den eksisterende regering, men det gør heller ikke noget, for der er ikke brug for noget alternativ. Problemet er vel snarere, at vi har en mindretalsregering og en på alt for mange områder usaglig opposition.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Hr. Tørnæs havde den lidt morsomme vending, at socialdemokratiets nøgenhed, navnlig på det sociale område, stod klart frem, og så nævnte hr. Tørnæs delpensionsforslaget som et eksempel. Jeg har lyst til at minde hr. Tørnæs om socialdemokratiets socialpolitiske initiativer. For det første fremsatte socialdemokratiet i denne regeringsperiode et forslag om førtidspensionsreform, et flertal i folketinget sluttede sig til reformen, og sammen med regeringen lavede vi loven i detaljer, og et enigt folketing vedtog den. Dernæst fremsatte socialdemokratiet et delpensionsforslag, som omfattede ikke alene lønmodtagere, men også selvstændigt erhvervsdrivende. Vi sagde: der er et problem med de medhjælpende hustruer og med tjenstemændene, men det kan vi sikkert løse i fællesskab. Længe efter – ganske få dage før folketinget blev sendt hjem på sommerferie – fremsatte den daværende socialminister et delpensionsforslag og udbasunerede, at det omfattede alle grupper. For os at se – og det har vi desværre ikke kunnet ændre på – er det forslag, som regeringen sammen med de radikale med to stemmers overvægt vedtog her for få dage siden, en arbejdskraftregulator. Det er en arbejdskraftregulator finansieret af penge, der tilhører pensionisterne. Er det noget at stå af prale af her på talerstolen som et stort socialpolitisk tiltag?